

Pusztahídvég, Sarud, 1880. január 28. – Budapest, 1955. november 30.

A kis település érsekségi uradalom volt, édesapja uradalmi intéző lett. Elemi iskolába Mezőnyáradon járt, majd az egri líceumban, illetve a miskolci katolikus gimnáziumban töltött két év után Mezőkövesden asztalosinasnak állt. 1898-tól a kassai, a rozsnyói, a székesfehérvári és a nagykőrösi ipartestületekben dolgozott asztalossegédként. A vándorlás után mestervizsgát tett, és asztalosműhelyt nyitott Ábrányban. Két évvel később Miskolcra költözött, s 1908-ig a szakmájában dolgozott. 1896-ban Mezőkövesden belépett a famunkások szakszervezetébe és a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba. 1905-ben a famunkások miskolci szakszervezeti csoportja, 1907-től az MSZDP városi vezetőségi tagja; a pártszervezet képviselőjeként a felső-magyarországi kerületi, majd az országos pártértekezletek rendszeres résztvevője. 1908-tól 1914-ig a Miskolci Munkásbiztosító Pénztár tisztviselője. 1912 áprilisában megindította, és 1914-ig szerkesztette a Miskolci Munkás Újságot. 1914-ben a Miskolci Általános Hús fogyasztási Szövetkezet igazgatója. Az első világháborúban a 10. honvéd pótlászlóalj katonájaként harminckét hónapos frontszolgálatot teljesített, 1918 februárjában szakaszvezetőként szerelt le. Miskolcra visszatérve háborúellenes gyűléseket szervezett. Megbízták az állami munkaközvetítő hivatal városi fiókjának a megalakításával és vezetésével. Az őszirózsás forradalom első napjaiban megszervezte a nemzetőrséget, amelynek parancsnoka lett. A november 3-i népgyűlésen a vármegyei és a városi nemzeti tanács tagjává és társelnökévé választották. November 16-tól Miskolc főispáni rangú kormánybiztosa, egyidejűleg az ózdi és a sajószentpéteri járás, valamint Diósgyőr kormánybiztosa. A Tanácsköztársaság kikiáltása után, 1919. március 22-től a miskolci és a Borsod vármegyei népbiztosok tanácsa, majd a vármegyei tanács intézőbizottsága és a háromtagú városi direktórium tagja. Április 14-én delegálták a Tanácsok Országos Gyűlésébe. Júniusban a Szövetséges Központi Intézőbizottság tagjává választották. Nagy erőfeszítéseket tett a közellátási problémák megoldására, a közigazgatási szervek működésének a biztosítására, a termelés és a rend helyreállítására. Igyekezett meggátolni a radikálisok „forradalmi túlkapásait”. A kommun leverése után a miskolci katonai körletparancsnokság katonai fogházba záratta, majd két hónap után Zalaegerszegre internáltatta, ahonnan 1920. február végén szabadult. A miskolci ügyészség felmentette a vádak alól. 1922 januárjában megbízták az újonnan létesített miskolci állandó párttitkárság vezetésével. A szociáldemokrata pártszervezet újjászervezése mellett a párttitkárság hozzájárulásával üzleti vállalkozásokba kezdett, bank- és váltóüzletet nyitott, terménykereskedéssel foglalkozott. Saját megélhetésén felül a pártszervezet költségeit is fedezte, később hasonló célokkal autótaxi-vállalatot üzemeltetett. Az 1922 és 1935 között megtartott valamennyi parlamenti választáson elindult a miskolci választókerületben, az MSZDP listavezetőjeként mindannyiszor mandátumhoz jutott. Jó előadói és vitakészségével, tevékeny részese a törvényhozás munkájának. A helyi közéletnek is tevékeny szereplője, 1926. december 31-től Miskolc város központi választmányi, 1930. november 16-tól törvényhatósági bizottsági tagja volt. 1938 decemberében családjával együtt Budapestre költözött. Az 1939. évi választásokon pártja ötödször is jelölte, de az egyre jobbra tolódó közhangulat miatt nem kapott megfelelő támogatást, így több más szociáldemokrata mandátummal együtt a miskolci is elveszett. Még eleget tett egy miskolci előadói meghívásnak, majd visszavonult a politikától.

Bankkölcsönből a MÁV-tól bérelt telepen a Vizafogón fűtőanyag-kereskedelmi vállalatot alapított. 1944. november 11-én a nyilas politikai rendőrség elhurcolta, a Sváb-hegyre, a Margit körúti fogházba, majd Sopronkőhidára vitték, onnan gyalogmenetben Linzbe irányították, a többi őrizetessel együtt mezőgazdasági munkára osztották be a helybeli parasztokhoz. 1945. július 26-án érkezett vissza Budapestre. A Szociáldemokrata Párt felkérésére ismét bekapcsolódott a közéletbe. Pártja a Magyar Nemzeti Bank Főtanácsába delegálta. Az 1945. november 4-i nemzetgyűlési választásokon a Borsod-Gömör, Zemplén és Abaúj vármegyei választókerületben újra képviselő lett. 1945. november 23-án az SZDP titkárságának az ajánlására kinevezték belügyi politikai államtitkárrá. Hatáskörébe tartozott a közigazgatási főosztály, ezen belül a vármegyei, a községi és a városi ügyosztályok felügyelete, ami akkor a B-listázás ellenőrzését is jelentette. A kommunisták által vezetett minisztériumban lehetetlen volt az SZDP irányvonalának az érvényesítése, számos intézkedésről, áthelyezésről, kinevezésről csak utólag értesült. 1947. június 14-én visszahívták az államtitkári pozícióból, egyúttal országos erdészeti felügyelővé jelölték; a posztot július 3-án foglalta el. Felszabadult idejét ismét a pártmunkának szentelte, részt vett az SZDP választási kampányában. Az 1947. augusztus 31-i országgyűlési választásokon megőrizte borsodi mandátumát. 1948. júniusban átigazolták a Magyar Dolgozók Pártjába. Az 1949. évi választásokon nem indult, s az egyesített pártban sem töltött be tisztséget. 1950-ben kérte a nyugdíjazását, a politikai élettől visszavonultan élt haláláig.